הא ברשותיה דאבוה קאים אלא דאמר אהא

בשביל אבא אהא בשביל עצמי אי אייתי

שתי שערות מעיקרא קאים בנזירות דיליה

ולבסוף קאים בנזירות דאבוה ואי אייתי

במצעי מאי הניחא לר' יוםי בר' יהודה דאמר

עד שיגיע לעונת נדרים אלא לרבי דאמר

עד שיביא שתי שערות מאי איכא למימר

אמרי לרבי ליכא תקנתא עד דיתיב דיליה

ויתיב דאבוהי: ב*ותני'* 6×האיש מגלח על

נזירות אביו ואין האשה מגלחת על נזירות

אביה כיצד מי שהיה אביו נזיר והפריש

מעות סתומים על נזירותו ומת ואמר הריני

נזיר על מנת שאגלח על מעות אבא אמר

ר' יוםי הרי אלו יפלו לנדבה אין זה מגלח

על נזירות אביו איזהו שמגלח על נזירות אביו

מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו

מעות סתומים לנזירותו ומת זה הוא שמגלח על נזירות אביו: גבו' מ"ם יאמר ר' יוחנן

בהלכה היא בנזיר פשיטא מאי למימרא דבן

יורש את אביו בת לא לא צריכא דלית

ליה אלא בת מהו דתימא יורשין גמירין לה

נוסחת הריב"ן

א] דהדירו אביו: ב] קאים: ג] במלעי דלא ידעינן כו': ד] איני: ה] אבא: ו] בכ"י כתוב כאן גליון: ז] ב׳ שערות ומהדרת אבוה הוא דפליגי: חן קביל עליה לחודיה: ט] לחחר: י] (הח רשתה) ליחה בכ"י: לחודיה: טן לחחר: ין (הח השתח) ליתח בכייי: כן כרחו: לן יהח: מן במילעי. מפי המורה ומלחמי וחי מיימי כו': כן נדר הוא: סו מעות סתומים:

הנהות התוספות ל"ל ומ"ק ס"ל עד.
 מיבות ותנא קמא אמר נמחה. 3. ל"ל בנדר. 4. ל"ל מירים. 8. ל"ל ואם לא מר בחיי. 9. ל"ל וא"ת.

מוסף רש"י

האיש מגלח על נזירות ארנו את ודר אדיו בוזירות יהפריש קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר. הבו מגלח ביום הלכה היא בנזיר. סלכה למשה מסיני היא בהלכות (שם כג:).

הדרן עלך מי שאמר

פי' הרא"ש (המשר) שערות אליבא דר' היאך יביא קרבנות נזי׳ דבהבאת כדקתני בתוס' (ובמתני' פריד לעיל) וכשביל עצמו סימנים בשעת ואפי׳ א״ת שהיתה כוונתו שאם יביא סימנים קודם שישלים נזי׳ אביו שיהא נזיר בשביל עצמו. מ"מ להביא קרבנו׳ בהשלמת . נזירות אביו מיד. וברייתא יוכל להביא) [דמביא] קרבנותיו בהשלמת נזירות אביו בלא שום ספק: הניחא לר"י בר יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים ניחא. דאפי׳ אם הגיע לעונת נדרים במצעי לא בטלה נזי׳ אביו. ולהביא ב׳ שערות לא חיישי׳ דבשנת י״ג הוי קאי יביא ב׳ (עדיין ואפי׳ אם הביא ב׳ שערות הוי (גדול) [קטן] דשומא נינהו. וקשה לי [הא] ר"י בר יהודה הוא דמשנת ט׳ ואילך אם הביא ב׳ שערות הוי גדול. ואיכא למימר כיון דמילתא דלא שכיחא היא שיביא סימנים הודם שיהא בז י"ג לא , האיש מגלח על נזי׳ אביו ואיז האשה מגלחת על נזי׳ ואביו נזי׳ והפריש אביו מעות סתומים לנזירותו

ראמאי הא ברשותיה דאב קאים. [ואפי] הוי גדול דקס"ד דגדול מי פיח מהלי פיח מהלי מיוני מיוני בידרי בדר דרוני ואוני משרניו מיוני פיח הלי ט"ו: אני היינו גדול לענין דנדרו נדר דהיינו (לענין) משהגיע לעונת נדרים עדי שיביא ב׳ שערות מלי מדיר ליה ותנא קמא אמר לידע אם הביאן ב' שערות': אלא דאמר אהא בשביל אבא אהא

בשביל עלמי. כלומר לא קאמר דאם קטן שאין נדרו נדר ואם גדול שנדרו נדר אלא אם קטן אני שרשות אבי עלי דהיינו עד הבחת שתי שערות והאי דקאמר אם גדול י״א דלא גרסינן ליה או שמא ר"ל ואם גדול שהבית שתי שערות וכרבי דחמר דמדיר בנו עד הבאת שתי שערות: ה"ג אי אייתי ב' שערות מעיקרא קאי (ברשותיה) בנזירות דידיה ואי בסוף קאי בנזירות דאבוה כי אייתי במיצעי מאי הניחא לרבי יוםי בר' יהודה ראמר לעונת נדרים אלא לרבי מאי ליכא תקנתא עד דיתיב דיליה ויתיב דאבוה. וכן הגיהו בפי׳ קדמונים וה"פ רבינו חננאל אי אייתי מעיקרא כלומר אם בדקוהו באותה שעה שבא לפני רבן גמליאל ביום שהדירו אביו ומלאו לו ב׳ שערות האי בנדרים 3 דידיה ונדרו בשביל עלמו ואי לבסוף כלומר עכשיו שלא נבדק באותו היום אם לא יביא שתי שערות עד לבסוף ל' יום דחישתכח דודאי אלו ל' יום היו בשביל נדר אביו

אלא אייתי במיצעי כלומר נראו בו

סימנים תוך ל' היאך יצא ידי נזירות

באותן שלשים יום שהרי מירות אביו מתבטל (עד) אחר הבאת סימנים ואיך יביא קרבנותיו לסוף שלשים יום שהדירו אביו וליכא למימר דדעתו היה שאפי' יביא סימנים שלא יפסיק נזירות אביו מכל מקום אינו ראוי להביא קרבן בשביל נזירות אביו לבד וגם בשביל עלמו כיון שלא פירש וא״ת ואמאי לא פריך הכי [למתניתין] אן דהיאך מדיר בנו בנזיר כי מייתי במילעי מאי וי"ל דמתני' איכא לאוקמי בעודו בשנת י"ב דאף אם מביא הם שומא אבל אהא קא קשיא ליה דקאי ליה אחר שנת י"ג שנה מדקמייתי לת"ק למיבדקיה אם הביא אם לאו דקודם לכן שומא אינון אי נמי יש לפרש דאמתני׳ ליכא למיפרך דודאי בדקינן במלאת ימי נזירותו ואי מספקינן אי אייתי סימנים במילעי לא בן (נבדיקיה) אבל אהא קשיא ליה דקאמר דלא חלטער לבדקני דבלא בדיקה חיקן הכל בתנאו דאם קטן אני כאילו [לא] היה שם בדיקה לורך ולכך פריך דהא ודאי אי אייתי במילעי אינו מחוקן כלל: **הגיחא** דר' יוםי בר' יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים. והוא עומד בשנת י״ב ליכא למיחש דהוי שומא וא"ת ניחוש שמא בא לעונת נדרים במילעי וא"כ איך ילא בנזירות אביו לבד ל' יום ופר"ת דעונת נדרים אינה סותרת דנהי דהאב אינו יכול להדירו מכאן ואילך מכל מקום היכא דהדירו קודם לכן משום עונת נדרים לא פקע כיון דלא הוי כ"א דרבנן אבל שערות דאיש דאורייתא פקע דאביו וא"כ ניחוש לשערות במילעי ג' י"ל ° דמיירי תחילת י"ג דאכתי אי הוה ליה במיצעי ה"ל שומא בעלמא ואף אם בא לכלל עונת נדרים באמצע נזירות אין להקפיד לפירוש רבינו תם דעונת נדרים אינה סותרת דנהי נמי דאין מדירו (אלא) כשהגיע לעונת נדרים אכתי קאי בקטנותו וכל כמה דלא הדר ביה הוה בנדר אביו וגם שמא לא יוכל למחות באמלע: אלא לרבי דאמר עד שיביא שחי שערות. והביאו לבדקו בשנת י"ד לידע אם הביא במילעי מאי: לרבי דיכא תקנתא עד דיתיב דידיה. פירוש שלריך שימתין ר' חנינא ד] (ל') יום אחר שהדירו אביו דאז ממה נפשך איכא [שלשים] או לפני הבאת סימנים או אחר הבאת סימנים ועלתה לו הומירות אכיו: האיש מגלח על נזירות אביו ואין אשה מגלחת כילד מי שהיה הוא ואבין נזירים והפריש אבין מעות לנזירותו ומת ר' יוסי אומר הרי אלו יפלו לנדבה ואיזהו שמגלח על נזירות אביו הרי שהיה אביו נזיר והיו לו מעות סתומין ומת ואמר הריני נזיר

נזי׳ אביו דכיוז דבחיי אביו נדר והיו שניהם חייבי׳ קרבז דכה״ג לא לית מידי הלכה: מי שהיה אביו נזיר והיו לו מעות נו אבר דרך ובהו אבר נהו שבתום בין בין בין הוא אינה אינה אינה ואחרה בין הוא היה אינה הוא היה היה היה היה היה הי סחומים ומת האמר הבן הרינו נוי ש"מ שאגלח על פעות אבא זהו שמגלח על מעות אביו: מאי טעמא מגלח על נויי אביו מאי שנא משאר קרבנות דאמר לעיל דקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו: פשיטא מאי למימרא וכר' וכיון

אלא. אליבא דרבי (א) כגון דאמר אהא בשביל אבא אהא בשביל עלמי: אי אייתי ב' שערות מעיקרא. כלומר הניחא דמתרלת מתני' כוותיה דרבי דלא מיחייב אלא בחדא נזירות אילו אייתי ב' שערות מקמי שהוירו אבוה: קאים בנוירות דידיה. כדקאמר איהו אם אני גדול

שהבאתי שתי שערות שאיני נתפס בשל אבא אהא בשביל עלמי ואי אייתי שתי שערות לבסוף דהדירו אביו בקאי במירות דאבוה ולא חייל עליה נזירות דידיה כלל דהא לא קביל עליה מירות אלא אם אינו נתפס בשביל אביו וכיון דעדיין לא הביא ב' שערות חל עליה נזירות דאבוה ולא חייל עליה נזירות דידיה כלל: ואי איימי בדאמלע. כי לא ידעינן אי בההיא שעתא דהדירו אביו אייתי ב׳ שערות אי לא מי ניחא והא כיון דאמר אהא בשביל אבא אהא בשביל עלמי אם דואינו נתפס בשביל הואביו ואפשר דקאים בשתים שערה והגיע לעונת נדרים ועדיין לא הביא ב׳ שערות וחל עליו מירות שלו ומירות של אביו כילד אתה פוטרו בטירות אחת והא מיחייב למיקם בנזירות על שלו ועל של אביו: ה"ג הניחא לרבי יוסי ברבי יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים אלא לרבי דאמר עד שיביא ב׳ שערות מחי חיכה למימר המרי לרבי ליכא מקנמא עד דימיב דידיה ויסיב דאבוה. כלומר לר' יוסי דאמר

דאין האב מדירו אלא עד שמגיע לעונת נדרים ניחא דלא חייל עליה אלא מירות אחת אלא לרבי דאמר עד שיביא ב' שערות כיון דאמר אהא בשביל אבא אהא בשביל עלמי ושניהם יכולין להזיר אמאי לא מיחייב בשתי נזירות אמרי לרבי לית ליה תקנתא עד דעביד דיליה ודאבוה: מוןלישנא אחרינאן אלא לרבי דאמר כו' הא ברשוחיה דאבוה האים. כל זמן שלא הביא שתי שערות וב' נזירות הביל עילויה דאפילו רבי מודה דלכשהגיע לעונת נדרים מלי מזיר עלמו ואפי׳ לא הביא שתי שערות (ג) שואהדירו אבוה הוא דפליגי: ומשני אלא דאמר. בלשון זה אהא בשביל אבא כו' כלומר אי אבא מלי (ד) להדירני אהא נזיר בנדר אבא ואם לאו אהא נזיר בשביל עלמי וכיון דאביו יכול להדירו חד נזירות קביל יו לחודיה: אי איימי ב' שערות מעיקרא. קודם (פ) שהדירו אביו קאים בנזירות דיליה ולא בנזירות דאביו דינא מרשות אביו: ולבסוף. לאחר שבא לב"ד האים בנזירות דאבוה דהא יש לאביו רשות בו וכיון דמלי אביו להדירו לא קביל עליה נזירות דיליה: ואי דאייתי במלעי. שחחר שהדירו אביו קודם שבא לב"ד ולא ידעינן אי הני ב' שערות הוו ביה כשהדירו אביו אי לא הוו ביה עד השתא יזהא השתא על יוכרחיך ימנה ב' נזירות מספיקה דדילמה לה הוו ביה שתי שערות מעיקרה עד השתא ונמצא נדור בשביל אביו וכשבא לפני ב"ד ואמר אהא בשביל עלמי לוויהא נזיר נמי בשביל עלמו דהא הביא ב' שערות במילעי מו ואי מייתי במילעי מאי דודאי השתא אייתי ב' שערות ונמלא דנדר אביו נדר ין וכשבא לב"ד ואמר נמי אהא בשביל עלמי הוי נזיר בנדר דידיה וימנה ב' נזירות: בותבר' ה"ג במתניתין האיש מגלח על נזירות אביו כו' כילד מי שהיה אביו נזיר והפריש מעות 🗗 על נזירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלה על מעות אבא אמר רבי יוםי הרי אלו יפלו לנדבה שואינו מגלח על נזירות אביו מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש מעות סתומין לנזירותו ומת זהו שמגלח כו': גב" מ"ט. אין האשה מגלחת על נזירות אביה: הלכה היא בנויר. שהבן מגלח ואין לנו ללמוד הימנו אלא מה שמסורת הוא בידינו בן ולא בת: פשיטא. שהבן מגלח ולא הבת דאין לבת במקום הבן כלום והלכה למה לי: מהו דסימא יורשין גמירי לה. שמגלחין על מירות האב ולא שנא בן לא שנא בת במקום שאין בן:

קמ"ל ע"מ שאגלח על מעות אבא זהו שמגלח על מזירות אביו ה"ג בפירוש קדמונים ובפירוש רבינו ברוך ובהרבה ספרים היא" דהוא ואביו מיר? מגלח על מעום אביו ואם יו בחיים אביו אינו מגלח: מאר שעמא. אין אשה מגלחם על מעום אביה: פשרמא. בלא הלכה ידעינן דאין בת מגלחת ולמאי הולרך מילתא דר' יוחנן וא"כי הא דקאמר הש"ס מ"ט מאי קושיא דהכא פשוט לן דבן ולא בת ול"ל דר' יוחנן גופיה אמרה כי הך דבפ׳ אלו מליאות (ב"מ דף כא.) וכמה אמר ר' ילחק קב בארבע אמות: (וע"ע תוספות פסחים לג. ד"ה תתן וכו' ומה שנושם שם):

לעיל כז: [סוטה כג.],נטיל כח: לקמן סח: סוטה כג:ן, ג) ובשלש רש"ש],

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אלא אליבא דרבי הא דאמר אהא רנ״ל והד"א עם ד"ה אי אייתי ב׳ שערות מעיקרא וכו׳ לבסוף דהזירו אביו קאי: לכסוף דיווריו מכיי קמי. (ב) ד"ה ואי אייתי באמלע דלא ידעינן: (ג) ד"ה הכי גרסינן וכו׳ דיליה ודאבוה לישנא אחרינא אלא לרבי וכו׳ ואהזירו דאבוה הוא דפליגי: (ד) ד"ה ומשני חצי להזירוי אכא מיר בנזיר לכל וכו' דלביו יכול להזירו חד וכו': (ס) ד"ה אי אייתי וכו' קודם שהזירו אביו וכו' דמצי אביו להזירו לא:

גליון הש"ם

תום' ד"ה הניחא וכו' דמיירי תחלת י"ג. י"ל דבדיבור הקודם כתבו דמכח מחני' ליכא למיפרך דאיכא לאוחמי בעודו בשנת ימי נזירות קודם התחלת שנת י"ג דליכא חשש שיגיע באמלע למופלא סמוך לאיש ולזה כת' דלר"ת יש לאוחמי תחלת י"ג דהיינו א' קודם תחלת שנת י"ג דלמופלא סמוך לאיש כיון דאינו מפסיק ול"ל השערות הא יהיה שומא:

## הגהות מהר"ר רנשבורג

א] תד"ה ה"ג וכו' וא"מ ואמאי לא פריך הכי למתני' דהאיך. נמחק תיבת דהאיך ונ"ב דהאיש: ב] בא"ד אי אייתי סימנין במילעי לא חייתו יקונון במינעי נמ
נבדיקי'. מיבת נבדיקי'
ממק, ונ"צ נקריבס. אבל
נמחק, ונ"צ נקריבס. אבל
הגהת לא נבדיקי ליתא
ההלא אינו רשאי להקריב
קרבנות'. כ"כ בא"מ:
בן ד"ה הנותא וכו' לשערות במיצעי. הגה"ה כל"ל א"מ: הגה"ה לרבי וכו' ר' חנינא ל׳. נמחק ל׳ ונ״ב ששים אביו כל"ל: ו] ד"ה האיש וכו' ואם אינו בחיי אביו :מ״ל א״מ:

## פי' הרא"ש

הא ברשותיה דאבוה [קאי] דס״ד דלר׳ נמי קטן וגדול לענין נדרים קאמר ולהכי לענין נדרים קאטו האיכ פריך אפי׳ הגיע לעונת נדרים ברשות אבוה קאי. ומשני דאליבא דר' לאו קטן וגדול לענין נדרים קאמר אלא קטן וגדול שערות. ממש בהבאת והיינו אם בשביל אבא כגון שלא הבאתי ב׳ . שערות אהיה בשביל אבא. שערות אהא בשביל עצמי. ומילתא דפשיטא הוה דלר׳

משום דבעי לאקשויי עליה. אי אייתי ב' שערות. בשעה שאמר ר' חנינא תנאי זה קא מייתי בנזי' דידיה וניחא לר' בשום בבי לאקטו בלוו. אי אות ב שכוות בשכו שהביו והנגא וויק את היו בין שעלה את היא בין שנות עד ששלמו ימי שיביא קרבוותיו בשכיל וזירות: אי לבסוף קאי מיתיה בגזירות אינו נודא נמי אם לא הביא בי שערות עד ששלמו ימי נז׳י דמייתי בנזיר אביו: אלא אי אייתי במצעי. אם לא הביא ב' שערות ביום שהדירו אביו וטרם ימי נזירות הביא ב'